zich uit. Plotseling zette-ie echter een nadenkend gezicht. Hoe moest hij het aanleggen de advertentie geplaatst en de brieven, die er op zouden komen, in handen te krijgen, zonder zichzelf door ze af te halen, te compromitteeren. Want het was maar een klein provinciestadje waar Dirk woonde, en als zijn vrouw het te hooren kwam, dan..., doch daaraan dacht hij liever nu niet. Ging hij zelf naar het bureau der courant, dan was het tien tegen een, dat zij hem zouden herkennen en zoo was het ook bij het afhalen der brieven. Argusoogen waren er genoeg en mogelijk hadden er enkele van zijn vrouw de opdracht gekregen, hem te bespionneeren. De dienstverrichting leek hem niet „betrouwbaar" genoeg. Bleef alzoo als eenig redmiddel de post. Dan moest hij evenwel nood gedrongen zijn naam en adres opgeven, want hoe zou hij anders de ingekomen brieven kunnen opeischen ?

Dirk zuchtte, voor het eerst in zijn tijdelijk herwonnen vrijheid. Wat is het toch moeilijk voor een rechtschapen echtgenoot zich eens te amuseeren als zijn vrouw uit de stad is, dacht hij. Als vrijgezel was zooiets in een oogenblik gebeurd, desnoods nam een „goede" vriend het lastigste van 't baantje voor je over. Maar zóó . . . .!

DE STRIJD BIJ VERDUN.

Het groote offensief der Duitschers bij Verdun heeft weer meer dan anders, onze belangstelling gewekt voor de groote verwoestingen aan terreinen en steden door den oorlog toegebracht. Hoe enorm deze schade en vernietiging is, die door het tegenwoordige artillerie-vuur wordt aangericht, demonstreert bovenstaande foto, die genomen werd in een sector van de Fransche linie, waar de strijd thans het hevigst woedt.

„Eureka," riep hij plotseling uit en sloeg zich vrij onzacht voor 't hoofd. „Dat ik daaraan niet eer gedacht heb. De goede vriend is er. Frits moet helpen! Ja, ja, natuurlijk, zoo gaat het magnifiek!"

„De goede vriend" was nu wel niet juist *daar*, maar hield sinds eenige jaren verblijf in Amerika, doch dat was in dit geval de gunstige zijde der kwestie. Nu kon-ie zonder gewetensbezwaar op Frits' naam zondigen. De zaak zat zoo:

Frits Verhagen en Dirk Muller waren boezemvrienden geweest, die hun vrijgezellenleven samen hadden doorgebracht en daarbij menig avontuur beleefd. Vooral Frits echter had als een echte deugniet rondgepassagierd en niet weinig schulden gemaakt. En toen de „beeren begonnen te brullen" en het daarbij niet lieten, maar dreigden te gaan „bijten," had hij het raadzaam geoordeeld het „ouderwetsche" Nederland te verlaten en zich in het vrijere en „moderner" Amerika te vestigen. Vijf jaar waren sinds zijn vertrek voorbij gegaan, en het gebeurde nog altijd, dat er brieven aan zijn oude adres in het kleine provinciestadje geadresseerd werden, die dan aan Dirk, als zijn gewezen conterbunaal, tot doorzending werden overhandigd, waar deze dan ook prompt voor zorg droeg. Het kon dus Mina niet verontrusten, wanneer zij vernam, dat gedurende haar afwezigheid brieven voor Frits aan Dirks adres waren gezonden. Deze gelegenheid wilde hij zich nu ten nutte maken en met een bijna zelfden uitroep van vreugde als hij dien middag had geslaakt, schreef hij het volgende begeleidende briefje voor de courant :

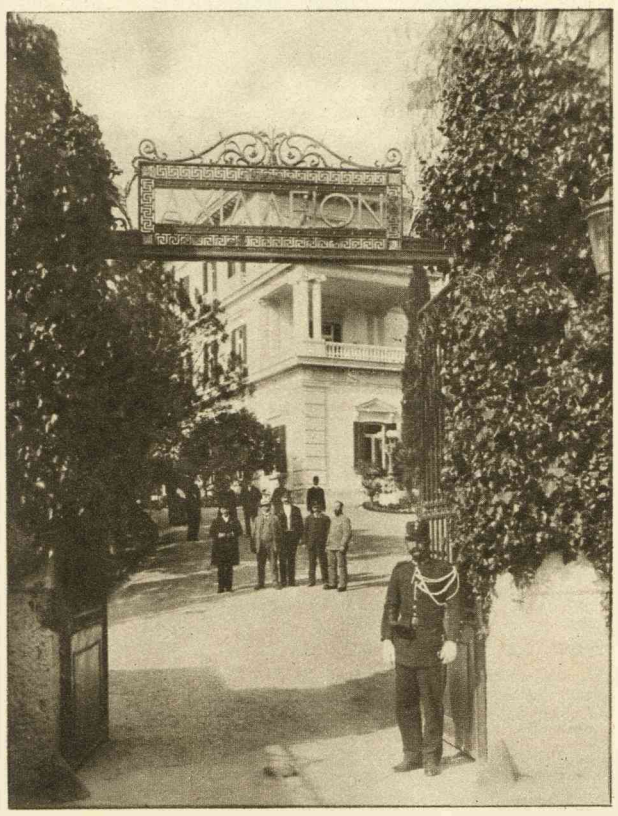
„Beleefd verzoek ik u bijgaande annonce in uw blad van morgen te plaatsen, waarvoor ik ƒ 1.50 aan postzegels insluit. De brieven, die er eventueel op mochten komen, gelieve u te zenden aan Frits Verhagen, per adres den heer Dirk Muller, Zoutsteeg 5."

Dan sloot hij den brief, dien hij Frits Verhagen geteekend had, bezorgde hem eigenhandig in de brievenbus van het bureau der courant en dronk op het slagen van zijn lumineus idee . . . .

Den volgenden dag was het eerste wat hij deed in de courant kijken of zijn advertentie was opgenomen. Juist. Daar stond ze. Nu maar afwachten of er brieven op zouden komen. Dat kon reeds den volgenden morgen het geval zijn en Dirk liep den geheelen dag rond in gespannen verwachting over zijn toekomstig avontuur. De post had echter niets voor hem den volgenden morgen, en in een ietwat spijtige stemming begaf Dirk zich naar zijn kantoor, het meisje opdracht gevend, als er brieven voor hem kwamen, deze op zijn bureau in zijn werkkamer te leggen.

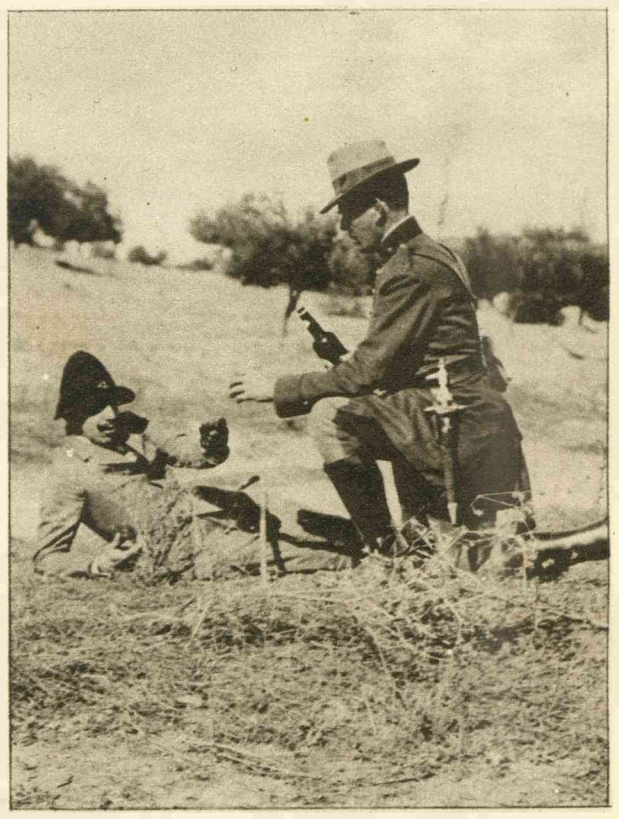
Toen hij evenwel thuiskwam om koffie te drinken waren er nog geen brieven, wel was er iemand geweest met een brief, doch de man was weggegaan omdat-ie op antwoord moest wachten en zou nu dadelijk wel terugkomen.

Nog geen brieven, dacht Dirk wanhopig. Het noodlot scheen zich op zijn weg geplaatst te hebben. Verdrietig schonk hij zich een kop koffie in, terwijl-ie bijna verlangde, dat zijn vrouw maar weer terug was. Hij voelde zich plotseling oud-geworden, te oud althans voor zulke avonturen. Zijn geweten begon te spreken. Zijn overmoedige bui was verdwenen, zijn heimwee gestild ; bleef slechts een berouw over wat hij gedaan had . . . .

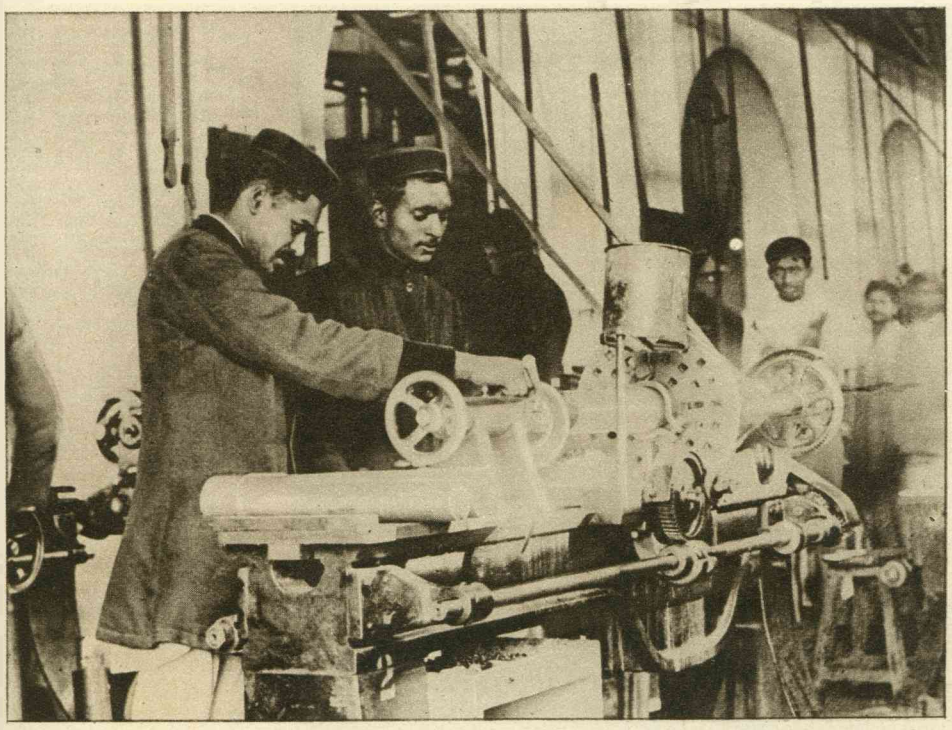
KORFOE EN DE GEALLIEERDEN.

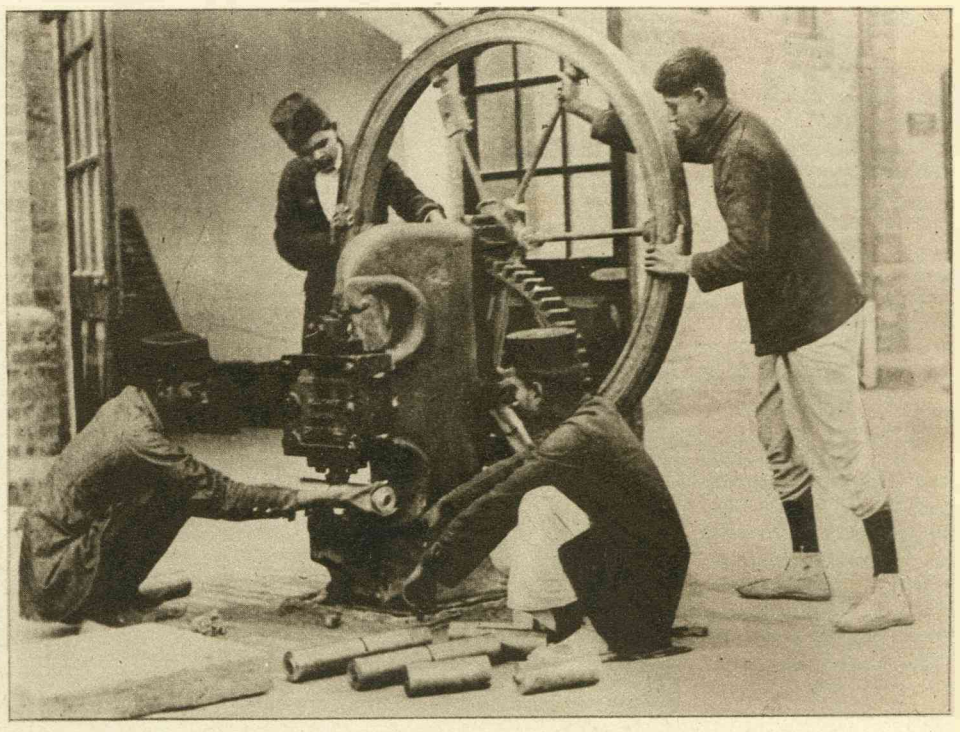
Het slot Achilleion op Korfoe is thans ook door de Gealliëerden bezet. (Het eiland Korfoe, dat tot Griekenland behoort, werd 13 Januari 1916 door de Gealliëerden om strategische redenen, hoofdzakelijk in verband met den terugtocht der Serviërs, bezet.)

DE KONING VAN SPANJE MET VACANTIE.

Koning Alphonsus XIII van Spanje (liggend), die een groot liefhebber is van sport, vertoeft thans in Lachar (provincie Grenoble, Frankrijk) waar hij zich met de high-life van Spanje op zijn jachtterreinen ophoudt. Wij kiekten den vorst, terwijl hij zijn ontbijt gebruikt in de open lucht.

ENGELAND EN ZIJN KOLONIËN.

Niet alleen betoonen de Engelsche koloniën hun loyauteit voor het Moederland in het zenden van troepen, maar ook in de voorziening der Gealliëerden van munitie nemen zij een werkzaam aandeel. Onze foto's geven een kijkje in de werkplaatsen van een munitiefabriek, waar Britsch-Indische studenten bezig zijn met de vervaardiging van granaten.